

Bohoslužby v Zábřehu 19. září 2021

Mk 9,30-37

Milé sestry, milí bratři, s dětmi to někdy může být potíž. Většinou řeší zcela jiné věci, než právě potřebujete. Jen taková výprava do školy. Koukáte na hodinky, je nejvyšší čas jít, ale děti? Děti klidně budou řešit, že po zábradlí leze housenka. A nebo se velkým tématem stane, že bota je trochu volnější, odstín bundičky světlejší a podobně. Člověku zkrátka přijde, že se pohybují jiným světem a pro vás důležitá témata vůbec neřeší. Na druhou stranu by ale někdy rády vypadaly dospěle a zvolí pro svůj rozhovor téma zcela nedětské, až to dospělým vyrazí dech.

Takový střet dvou světů můžeme sledovat i mezi Ježíšem a jeho učedníky. Společně odcházejí z jednoho místa, na kterém se odehrálo několik zajímavých věcí. Nejprve si Ježíš vzal bokem na nějakou horu tři ze svých učedníků. A zbytek z nich si prošel takovým trochu fiaskem, když se jim nepovedlo uzdravit posedlého chlapce. Jaká témata to na cestě otevírá? Asi je třeba si vyříkat, jak to každý má před Ježíšem, jak je významný, důležitý. Ono se to přeci úplně nabízí. Nastalou událost je nutné zpracovat, analyzovat, vyvodit nějaké důsledky. Prostě někteří to dotáhli dál a jsou schopnější, což se asi teď ukázalo. Zaujmou tedy významnější místa, až Ježíš prosadí své království i zde na zemi. Jich se přeci to fiasko ostatních netýká. A takto by se asi dalo pokračovat někam dál.

V analýzách učedníků dělá trochu zmatek Ježíš. Mluví o tom, jak bude vydán do lidských rukou a lidé ho zabijí, ale on vstane z mrtvých. Nedává to moc smysl a působí až příliš dětinsky. Už jednou o tom mluvil, teď to znovu vytahuje a učedníkům možná běží hlavou otázka, proč spíš neřeší tu poslední událost a schopnosti jednotlivých členů týmu. Jenže Ježíš je zaměstnává svým problémem a tak mu musejí věnovat pozornost. Co znamená být vydán do rukou lidí? Myslí to jako nějaké podobenství, myslí to jako oznámení rozhodné bitvy? Ta souvislost se zabitím tam dost děsí a dává vyhlídce dopředu takové podivné temné zabarvení. A s tím přichází něco, co také nedává smysl. Učedníci tomu nerozumí. Taková věc sama o sobě není divná ani nějak ponižující. Nerozumíme vždy dobře Božím cestám, nevíme, co nás čeká, jaký bude svět před námi. Nelogické spíš je, že se učedníci bojí ptát. Možná se nechtějí před Ježíšem shodit. Přeci jen jim to už vysvětloval. A navíc, ti tři ogaři, co byli s Ježíšem na hoře a cítili se oproti ostatním tak trochu na koni, by se asi shodli i před těmi ostatními. V partě, kde jde o to, kdo je lepší a schopnější, o to, kdo situaci lépe rozumí, je celkem průšvih se ozvat, že něčemu nerozumím, že mi to nedává smysl. A tak raději každý z nich mlčí, což je škoda, protože právě takto vzniká situace, kdy je Ježíš vydán nejen na Velikonoce do rukou svých

soudců, ale také obecně lidem, aby jeho zvěst různě pokrřivili, přizpůsobili svým vlastním zájmům. Zabít dnes Ježíše, to je přeci také situace, kdy položíme důraz na jeho etické učení, ale už tápeme ve slovech o kříži a prázdném hrobu. Přitom právě křížem a vzkříšením je Ježíš pro každého člověka důležitý.

Zajímavá situace nastane, když je Ježíš s učedníky doma, tedy v úzkém rodinném kruhu. Zde přijde otázka, co to cestou rozebírali, o čem to jako vedli nějaký rozhovor, debatu? Jako odpověď přichází mlčení, nejsou slova. Je to podobné jako u těch otázek. Najednou nějak do těch svých myšlenkových pochodů nejsme schopni zapojit Ježíše. Není to zvláštní? Něco důležitého řešíme, ale vlastně nevíme, jak to podat někomu blízkému, do situace nezasvěcenému? Na jednu stranu to může být pocit marnosti takový problém vysvětlovat. To se ovšem člověk alespoň na nějaké slovo zmůže. Zde však učedníci mlčí jak pařezy. Nebo také děti přistihnuté při nějaké lumpárně, kdy je jim jasné, že něco provedly a je zbytečné se jakkoliv hájit.

O čem vedete rozhovory, dialogy, diskuse? Co říct Ježíši, když se takto zeptá nás? Asi je dobré si při různých našich sporech uvědomit, jak je vysvětlíme Ježíši, jak mu popíšeme, proč nás to tolik zaměstnává. Jistě se najde dost témat, která jsou podobná tomu, co řešili učedníci, tedy obecně témata, která mají ukázat, kdo je lepší, dokonalejší, kdo zná lépe Ježíše a tak všelijak podobně. Tedy témat, která řešíme, zatímco na pozadí nám zaznívá Ježíšovo slovo o kříži, o potřebě nesení jeho evangelia do světa.

Do mlčení učedníků o tématech, která jim běží hlavou, udělá Ježíš něco nezvyklého. Uchopí dítě a postaví ho mezi učedníky. Pak ho obejmě, vezme do náruče. A potom řekne učedníkům, že ho vlastně musejí přijmout jako toto dítě. A rozhodně nejde o odkaz k tomu, že člověk by se měl obrátit v co nejmenším věku. Ono se jedná o způsob myšlení, vyjadřování, pohledu na svět. Žijeme světem dospělých. Máme na sebe i své blízké nároky jako na dospělé. Ovšem, co to znamená být dospělým? To je někdo, kdo dospěl k cíli, či alespoň nějaké metě. Už tedy cosi uzavřel. Sami máme takové mety stanoveny. V církvi se dítě stane dospělým slavností konfirmace, ve společnosti maturitou či výučním listem. Jakoby se řeklo, že nyní už máš nastudováno to podstatné, znáš a víš dost na to, abys sám bral odpovědnost za svůj život. Jenže je tomu opravdu tak? Ježíš nám klade otázku k zamyšlení, jestli i po těchto metách nejsme stále jen dětmi, které omrzely všechny dětské hry a baví jen ta hra na dospělé.

Když mluvíme o dětech, je dobré si připomenout, že nejde jen o ta roztomilá stvoření, nad kterými se člověk rozplývá, když spinkají nebo vystupují s básničkami a jednoduchými písničkami při různých slavnostních příležitostech. Děti jsou i puberťáci se svojí hlavou plnou vzdoru a hloupých nápadů, kteří už neříkají jen krásné slušné básničky, ale kolikrát slova

zasahující milující rodičovské srdce. A myslím, že o to Ježíši jde. Protože skutečný rodič miluje nejen ty malé dětičky, ale ty odrostlé sígry, se kterými se neustále dohaduje, diskutuje, má z nich těžkou hlavu a ještě těžší noční můry. Tak nějak totiž vypadá někdy i náš obraz před Bohem. Žádní rozumní dospěláci, kteří by byli Bohu rovnými partnery, ale uličníci, které občas musí napomenout, srovnat, aby se pořád nedohadovali o blbostech, ale poslouchali, co jim chce říct. Možná se někoho takový obraz jeho života může dotknout. Ostatně učedníci to také asi těžko vstřebávali. Ale ono tomu tak je. Proto Ježíš mluví o přijetí jeho jako takového dítěte, které tam postavil. Nejde totiž o nic víc, než pokoru. Ale také zaslíbení.

Ježíšův příklad s tím dítětem odhaluje ještě jednu rovinu našeho života. Jedná se o strach, nejistotu. Častokrát je člověk přebije právě tím, že změní téma, soustředí se někam, kde si je jistý a tím nemusí na to ostatní myslet. Je jistě lepší dohadovat se o tom, kdo z učedníků bude významnější v Božím království, než myslet na to, co bude, když Ježíše přibijí na kříž. I my jsme na tom dnes podobně. Možná proto také Ježíš upozorňuje na to dítě, na to, co se také s námi odehrává, když se takovým dítětem dokážeme stát. Nevíme, jak bylo velké, použitý termín dává možnost, že bylo menší, aby je Ježíš zvedl do náruče, stejně tak, že bylo spíš větší a jen je objal. Každopádně postavení mezi kruh učedníků se to dítě ocitá v nepříjemné situaci. Je odněkud vzato, odněkud, kde se cítilo v bezpečí. Najednou ale strhává pozornost, je tam samo, neví, co se bude dít. A pak přichází Ježíš, objetí jistoty. A to je důležitý vzkaz pro náš život. Ježíš nás kolikrát vytrhne z toho, co považujeme za pevné, za jisté pro nás samotné. A postaví nás do situace, která právě vyvolá spíš nejistotu nepokoj, otázky po budoucnosti, na které ale nechceme moc myslet. Pak se ale děje něco úžasného. Cítíme, že nás Ježíš objímá, bere do své náruče. Cítíme, že nám dává jistotu, naplňuje pokojem.

S dětmi to tedy je celkem potíživé. Bůh to s námi jako svými dětmi má asi celkem těžké. Něco nám chce říct a my máme myšlenky úplně jinde. Ukazuje cestu k životu a my spíš myslíme na to, jak si ten život plně užít. A když pak na chvíli něco zaslechneme, nedává nám to moc smysl, protože mnoho souvislostí nás tak trochu minulo. A někdy ani nemáme moc problém hodit na Boha veškerou zodpovědnost za to, co spackáme, čím projdeme. Do toho potom přijde Ježíš, aby nám nejen připomenul, že jsme jen takové přerostlé děti, ale hlavně to, že dospělost nesouvisí s tím, co řešíme, jako hlavní téma svého života, ani s tím, že si začneme dokazovat svou nezávislost. Souvisí spíše s osvojením umění důvěrně se odevzdat Bohu a přiznat si, že přeci jen i mému životu rozumí o trochu víc. A proto není důvod mít strach se ho na různé věci ve svém životě ptát.

Pane Ježíši, děkujeme, že nám v Bohu smíme poznávat Otce, který i nás přijímá za své děti. Zbav nás pout strachu, který nám nedovolí obracet se k tobě o radu, i když jsi jediný, kdo nám může poradit skutečně dobře.

Neděle 19.zář 2021

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 10:15 -

Amen.